

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΟΛΙΝΤΑ, ΜΠΑΜΠΩ, ΚΟΛΙΝΤΑ

· Ή γη ήταν ασπρη και ἀφράτη ἀπὸ τὸ χιόνι· σᾶν ιρέμα «σαντογίζει».

Οἱ ὅδοι μεγάλοι βρίχου, στὴν πενιασμένη φρινιάτια μον, ύψωντο σᾶν τραστοι κονυματιδες, μέσα σιήν λευκή και ἕρημο ἔταιπει πού ἀλιωνότανε ἐμ̄ τρό; μας, σᾶν ἀπέραντος ζαχαρωμένος δισκος.

— Γράπ! Γρούπ! Γράπ! Γρούπ! .. βαδίζαμε ἀπάνω στὸ χιόνι, που ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὰ βήματα μας.

Βαδίζαμε χωρὶς ξανασαμό, ἀπ' τὸ ποτὲ, νὰ μὴ μᾶς φθάσῃ ἡ νύχια μέσα σιες παγωμένες ἐρημεις, στοὺς λάκους και τὰ κακοτόπια.

Κόλιντα, μπάμπω, κόλιντα!

Σύντιοτό: μον, ήταν ἔνας Τούρκος αξιωματικός ἀπὸ τη Θεσσαλονίκη. Μον τον είχε ἐμπιστευθῆ ό Διοικητῆς ἔνος ἀλλου συνταγματος, δ Ηλατ. πλατ.

— «Ἐτείκον, μοδείτε, εἰς τὴν ἐπιλινον θελητην τῶν Ἑλλήνων τῆς Καρυτσάς, θέλω νὰ ἀποστέλω ἀπφιλῶς αὐτον στὸ στίτι του! Σοῦ τὸν ἐμπιστεύομαι. Πρόσεχε ζεινανεύ τολύ, μὴν πάμε τίποτες στὸ διότι... Σ. ἢ προσθειω διει οὐδειαίν αδειτην, πρόσει τουτο ἔχει. Πρόσειαι προι πατριωτικῆς μὲν παίζετο, ἀλλὰ παρτιπούσα!»

Γιά ν' ἀπορύθμη καύει συναπίνημα κακο τοντηγά μέρες Κοριτσᾶς στη Βίγλιστα και ἀπὸ ἑκεῖ μεταφέρει πόδες Νοτον, πληρὶς τὸν δόδιο της Κατσορᾶς και τὴν Κλειστούρας, ἀντὶ νὰ πωρο τὸ τραϊνο ἀπὸ τὴν Φλώρινα γιατὶ ὑπὴ καν ἐλευχοι ἐκεὶ και Φρούραο, οι καλ... Θέρις ου σὲ φιλάρη ἀπὸ τείσια!.. Ποιητησα νὰ καταράσσω πεζῆς στὴ Θεσσαλονίκη. Τον δρομο μέχρι. Κασ οφ ἀ: τον ηξερα, γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ προχωρημεις κατὰ τῆς Κοριτσᾶς. Λίγο οδύνην ἀπ' τη Βίγλιστα, προσεπεθη και μια Βιγλάρα στὴν πιερά μας πού πήγαινα στὴ Θεσσαλονίκη και ἐρβότεν τους στρατιώτες νὰ πάρη μοναχή.

Ἐγώ και η Βουλγάρα πηγαίναμε πεζοι και δ Τούρκος αξιωματικός καβιλλα.

Πιαριπλανηθήκαμε δμως ἀπὸ τὰ χιονια, ἔχαμε τὸ δρόμο μας, και β. δίζανα δλη τὴν ήμέρα σκονάρφτον. ας, γλυστρώντας, τσακιζόμενοι σιες χιονοπεισμένοις βροσανούς.

Είμαστε νηστοι απὸ χθες βρούδ και οι τρεις ν' ἀπένταροι. Έγω ει' α ενα «μετεξίτε» μόνον, πού α πρέζεις ἀν φεγγίρι δλοστρόγυλο.

Ἐπει βρεθήταις τ' ἀποβρούδ στὸ Ορμάνι, ἔνα χωριό διοδωρες ἔξω ἀπὸ τὴν Καστοριά. Στο χωριό αύτο είχαμε στρατοπεδεύσει δ.αν πη.αναμε κατα τῆς Καρυτσᾶς, οι γεννώρικα τα σικιτα. Διευτυνθήκαμε σὲ μια γρηή, πια φωτη χριάτισα, πού ζοίσε με δυο κορες, τη μικρη πειρουσια της και τη μεγάλη της τη φτωχείας!.. Ή μια της κορη γιανες τελλή. Τὴν ἀλη την ἔχρωψ μεσο ο' ἔνα ἀμάρτιο ἀραποιοι: αριῶν και ἔπειτα τὴν ἔμφυγοδευτε στὴν γειτονι, ἀλα μᾶ; είσω. Μας παριχώρητε την ἔμφυγοδευτε τον σπιτιον. Κ. αυτή ἀ-ουρθήκε σιδεράρι πονάν γνατο κόσκινα, ἔδα, ἀνέμες, κρεμδύμα, μαλιλα, οκάφες και μια μεγάλη και μακρυ κασέλλα, μεσα σινη ὁτοι εβαζεις τα φασόλια τῆς χρυνιας της, τὴν μόνη της ζωσ, την φορή, μετα τα πράσα και τις «λαχανομεις».

Τὴν τρελλή τὴν διεποθέτησε σε μια γωνιά κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα δουν ὄδυρετο και ὠλοφύεσο δλη τὴ νύχια.

— Ωλελέ, μάικα!

— Ωλελέ, μάικα!

— Εδωσα ση γηρούδια τὸ μετεξίτε, πιαρακαλῶντας, να μᾶς μαγεψη τίποτε.

Μοῦ είπε δμως δρ

θα κοφτά διει δει ἔχει τίποτε, μα τίποις ἀτολύτως.

Σήκωσαν τὸ σκέπασμα σιγά - σιγά, μαζί με τὴν γηρά ἀπάνω

— Νίμα, Νίστο. Τις!

Ἀνάψαμε φωτιά στὸ τζάκι και καθήσαμε. «Ἐξω είχε νυχτώσει και ἀπάνω στο χιονιά τη σιτη σούρονταν, και πνιγόντουσιν τῶν σκυλλιών ἡ θλακές. Η «Μπάμπω» πήγε σὲ λίγο να κοιμηθῆ και για ν' ἀσφαλίση τὴν περιουσία της, ἔπειτα νὰ κοιμηθῆ ἀπάνω στη μεγάλη κάσα που είχε τα φασόλια.»

Πέρασσον ἔτοις ώρα ἀρκετή, δταν η Βουλγάρα ή συνοδοιπόροις μας μᾶς, θύμισ πώς ήσαν Χριστούγεννα ἀπόψε. «Η φωτιά ἔκρανε σπιθοβόληντας και ξανίγοντας ἀστρα και σπήλαια δλόχυντας και πορφρα μπόρες στα μάτια τας...»

— Καλα, τῆς είπα τότε της Βουλγάρας, ήμεις δὲν θὰ γιορτάσουμε Χριστούγεννα;

— Τρίμο. (τρέπει).

— Ελάτε ἰδῶ τοὺς είπα τότε και τοὺς πῆρα και μπήταμε σιγά στὴν κάμαρη που κοιμούταις ή γρη. Έγω και ο Τούρκος πιάσαμε ἀπὸ τὶς δύο ἄπρες τὸ σκέπασμα τῆς κάσας τῶν φασουλιών, που ήταν προσθήτο και τὸ ἀσηκωσάμε μαζὶ με τὴν γηρά ἀπάνω, που κοιμούταις βαριά και κοντά μένα.

«Η συντριφάσμα μας ἔχων τὰ χέρια τῆς στὸ ἀνοινμα και γέμισε φασόλια τὴν ποδι τῆς. «Ολων μας πρέμαν και περιδινες οῶν γέμισε φασόλια ποδι τῆς μαχαριές μαργινιοί ἀρια. Απιθωσαμε πάλι τὸ σκέπασμα, χωρὶς ή Μάμπω πάλι να ξυπνήση, πηραιε μια τουσκανα μίγα κρεμαύδια και φύγαμε πάλι λαθημα, σιγά κλεψτα κι ἀγάλινα, δηω είχαμε ειτέλεια..»

— Ξεπλ. φήτε ποτε, μαζὶ λέει η Βουλγάρα που κανέται φιλάσσων τὸ φιλάσσων.

— Φιλάτε, τῆς είπα ἀφέων τὸ τελευτην!.. Άντη είνε η περιουσία, η κουνέρτα μας, το στίτι μας, η γιορτή μας και η παρηγορια μι.

Κατα τὰ μεσάνυχτα τὰ φαγητά μας ησαν έτοιμα.

— Κατα τὰ μεσάνυχτα τὰ φαγητά μας ησαν έτοιμα.

— Εθράσα λίγη φασόλια και τὸ έταν

τηνενναν «μπαπούδια», δημιους τάλεγε!

Τὸ ἄλλα τὰ μισά τὰ έφερικοις ηὲ προσωμάτια και με πράστα, π.κ.ν είχε την παταγή ή γηρά, λευκα, γονδρά, μεγάλα, και χρυσίζοντα, οῶν σωρὸ ἀπὸ Πασχαλινές λαμπρός.

Κατα τὸν πρώτον πολύ την φασουλιών, τὸ είχε φιλάσσει σούπα!

— Εγητε και δυν πατάτες που βρέθηναν έπειται, στη γέβινη, και τὸ Χριστουγεννιατικο το πελε ή μην σερβιτοιμένο! Ψωμι δμως δὲν είχαμε και απ' τη φασόλια έλειπαν το λοδ και τὸ ἀλατι..

Τὰ φίγαμε δμως με μια δρεξε... μια δρεξε ποτὲ θά μου μεληνηλημό. ηγι για πάντα.

— Αξέπονα:

— Νταγγ-Νταγγ, Νταγγ-Νταγγ! άκοντηκαν νὰ χτηπαν χαρωπα ή καπάνες τῆς Τσομπάνι τος, τη γειτονικού χωριούπι, υπὲν είχαμησια και καλούσε τους χριστιανούς στὴ γέννησι του Θεανθρώπου.

Τοτε άνέησαν μισά στὴν ψυλή μεν, κι' ανέβηκαν στὸ πνεύμα μου, παληγές αντομητικες Χριστουγεννιατικων νυκτῶν κοντα στὸ θάλαπο του συν.αικου ίζ.ο.υ και στὴν στοκγή ή εινωνα, ποτὲ δὲν νιάρχουν πεινη ή ήταν τακρού μας, «ακούση πολύ, π.ρα πολύ..»

Και δια αδάλουναν τὴν καρδιά μου και τὴν ελυσωσαν σὲ μια γλύκα μιν πινηρη τη γιορτη. ούτης και λευτοργιες περασμένες ξανανοει. ν σια ματια της ψωλη; μου κ' εις ήσας ήλιος άνεβι ινέ πο μεσι της στην άρχη σιγά και μυτικά, που λιγο-λιγο έλαμβε μορφων και χωρις νὰ το καταλάβω. πως, κι' έγω, δρχισα τὸ Χριστουγεννιατικο τραγοιδι :

Καληρ έσπεσαν δρχοντες

άι ειν' δρ διοισδος οσς

Χριστον την θε αρ γενηται,

νω πω στ' άρχητοιο οσα...

· Ο Τούρκος και η Βουλγάρα, και τοὺς εξήγησα τι εψελνα μαζισαν και αύτοι το καλαντοι, δσο μπορουσαν καλύτερα στροβινοντες αναπουσηριζοντες τις λέσεις, προσπαθούντες δμως νά μη καρσουνε τὸν ήτο:

— Χριστος γενητά σήμερον,
ἐν Βρολέμ τη πόλι με...

· Η Μπαμπω από μέσα έκπη ησε.

— Κόλιντα, Μπάμπω! Αδόμιντα Μπάμπω! Της φωνάζαμε κι οι τρεις.

και σᾶν ἀπάντησι μᾶς ήσθε τότε, μια φριστοικη φωνη, και ω α- Τὸν κλείσαμε, Χριστουγεννατο τὴν οκαλα, που μηδες έκαμε σιγά σιγά, και τὸν γηρά της καμπάνας και τὶς δικές μας τις εύχες, σᾶν κραυγες, οῶν δολυγμός της μαύρης, της αδικημένης γης, που βγαινει ἀπὸ τα συσ της της.

— «Ωχ, λελέ, μάικα!.. «Ωχ, λελέ!.. (ἀλλοιμονο και τρεις ἀλλοι). Κόλιντα, Μπάμπω, Κόλιντα! α! α! α!

· Ηταν η τρελλή, η κόρη της γηρας, γάτω ἀπὸ τὴν σκάλα, πού ἀφησα τους δολυγμούς αισιούς, για να ξεφωνιση τὴν μεγαλη τῆς γιορτης εινη και τὸν μεγάλο στεναγμό του ἀνθρώπου. «Εψελνε, θαρρεις, θελαιγε, τραγουδαγε και συγχρόνως θρηνολο-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Η μενομαχία δύο Φιλικών

Δίγον καιρό πολ' τη: «Ειναστάσεως; τοῦ 21 δύο μέλη τῆς Φιλικῆς» Ειειαίας. Ο Σύνδος οι Φιλούς ιε και δέπτος Φουκάκη, ἀπό μάδασσή την ἀφιμη, ἐφίλοντες πανα, βινούς ή ταν και στὸ τέλος ὁ ἔνας πάλιστος τῶν ἀλλούς οι μονομαχία μέχρι θινάντου, μὲ πιστόν.

Τὸ ἑπεισόδιο αὐτὸν ἡγήθη στὴν Κέρρουρα δι του τότε βριτικούνε κι' ὁ Κροκοτρώνης, φίλος κι' ὁ δέλεφοποιητές τοῦ Βιρτουάζ, ὁ πόπος τὸν ἔνιάλεις μήτορυς για τὴν μονομαχία μαζὶ μὲ έναν ἄλλον. Τοῦ Φουκᾶ μάρτυρες ήταν ἐπίσης δύο ἄλλα μελή τῆς Φιλικῆς Έταιρίας.

Τὴν ἡμέραν τῆς μονομαχίας ὁρίσθη ἡ μεταξύ τῶν ἀντιπάλων ἀπὸ στασὶς 15 βιημάτων, γιατὶ και ἐν δύο ἡσαν ἄριστοι σκοτευταῖ και ἡ στιγμὴ νὰ δοθῇ τὸ παράγγελμα «πῦρ!». «Εξαρτνά ὁ γέρο Κον' οχι τρόπηνς μὲ βαρούς και οινογενέν φωνή;

— Σταθῆτε! φωνάζει, η Πατρίδια θέλει νὰ μαζώῃ συντρόφους νὰ σκοτωθούν σε πειού καὶ λιγό περισσαὶ οι γι' αὐτήν, και δχι νὰ σκοτώνωνται για ψύλλον τηνήματα ἀναστιξέν τους. Τώρα ἀν δέλετε να σκοτωθῆτε η Πατρίδια θά καταρυθῆται και τὸ φονιά και τὸ σκοτωμένο.

Και λέγοντας αὐτὴν ἔδαμενσε, και μὲ κλαυσέντη φωνὴ ἐπέρσθετε: — «Επιπρός; λοιπόν! Πῦρ!» Τότε οι ἀντίπαλοι, ἀντὶ νὰ πυροβολήσουν τὸν ἔκυρταξαν συγχρημάνοι και δακρυταν κι' αὐτοί. «Ο Κολοκοτρώνης τοὺς ἔτην ἀνοίγοντας τὴν ἀγνολιά του: — «Ελάτε νὰ φιληθῆτε στὴν ἄγκαρα μου παιδιά τῆς Πατρίδας!» Και οι ἀντίπαλοι γινήκαν φιλοι.

Νησύρος και Λεστρέμος

Οταν διναύρος Γ. Σαχτούρης ήταν διευθυντής τ. ὑ Ναυστάθμου, στὸν Πόρο, ου·ώδεν μιὰ μέρα ἔναν ἔνοι αἴτιον μεταξύ τοῦ διδεινὸν τὸ κατάστημα. Ο ἔνοις εἰδὼν ἔναν γέρο ναύτην νὰ σκοτιζεῖ τὸ πατωμα και τόν λυπήτην. Πήγε κοντά και τοῦ εἰπε:

— Γιατὶ δὲ δίνεις τὴ σκούπα σε κανενέν νεωτερό σου;

— Τὸ χρέος μου κάνων ἐπάντητε μάποτα μὲ γερός. Τόνε βλέπεις αὐτὸν; ; κι' ἔδειξε τὸν τοντούρωνά Σαχτούρην. «Ηταν μούτος ἔναν καιρό πονεῖ γέρο ήμουνα λοστορούς; και μιὰ μέρα ποὺ δὲν ἔσθρων καλά, τὸν ἄρταξαν ἀπὸ τὸ πόδι, τόνε στὸ φονύδιοις και τὸν ἔπειτα στὸ πέλαιο, ἔνω τὸ καράβι ἔριχε δέκα μίλια τὴν δρόμο! Αὐτὸν τοδικαία!

— Είνες ἀλήγεια; ωρτησε δένοις τὸ Σαχτούρη.

— Αλήγεια! ἀπαντησε δὲν Σαχτούρης, μόλις πρόφτασαν τότε νὰ μὲ γλυτώσουν ἀ δ τη θιλασσα. Καθώς βλέπετε εἰνα πολὺ αὐτηρός στὴ δυσιεια τοῦ δ γέρον γι' αὐτό και τὸν ἀγαπῶ!...

γυνος :

— Κολίντα, Μπαμπώ, Κολίντα! αι αι αι αι...

— Εξω τὰ πατια λέγοντα τὰ Κάλαντα : - Κολίντα !... Κολίντα !...

Τὴν ἀλλή ἡμέρα είμαστε στὴν Καστοριά. «Ο φίλος Νάσος δ Ζερβουπούλος, δικηγόρος τῶρα στὴν Αθήνα, δκανευ, τότε κι' αὐτού, μὲ ἐφιλογένησης μὲ δόν τὸ έπιτελείο μου.

— Βρετει είτεσες, κι... Βαλλακανή Χερσόνησος! μᾶς λέει, μόλις μᾶς ἀντίκρουσε. «Εμβεν σεδ σπία ένοις ἀκαλού Καστοριανοῦ, Ψωάδη ή Ψαθᾶ τὸ δόνομα, δὲν δέν απατώμα. Ο καυτὸς ἔκινος ἀνθρώπος, δὲν ἔχειρις πάσις νὰ μᾶς περιτιμῆι; Ταβάδες, «γουλιανούς», σαρμαδες, Χιλιστογνωνιάτικους Καστοριανούς σαρμαδες, μὲ «άρμοις» λιαστοι ιρασι!

Σάν καθήσαμε στὸ τραπέζι, νὰ και χιυπάει η πόρτα δυνατά.

— Ποιος είνε :

— Ηιαν δ Ζυγούρακη, στρατιωτικὸς γιατόδης και διευθυντής τ. ὑ Σαρατικού Νοσοκομείου Καστορίας. Ο Ζερβουπούλος ή αν δέν τας διαταγάγις του.

— Και τῶρα τι νὰ τὸν κάνουμε τὸν Τούρκο αιχμάλωτο; διευθυντήκημε, δὲν ἔπειτε νὰ τὸν δῷ δ Ζυγούρακης.

— Ενο μεγάλοι ντουλάπι, πον σεην Καστοριά το λέν «Μεσσάνδρα» ήσαιε στὸν τοίχο. Το ἀνοίξαμε, τοῦ ἔξιγγησαμε τὸν κινδυνο και τὸν κλειδώμας εκεί μέσα στὴν ἀσφάλεια και στὸ σκοτιαδι!...

— Ετοι γλύτωσε και τη φράση αὐτή.

— Οταν κατόπιν μετετεθήν στὰ 1918, ὑπάλληλος στὴ Καστοριά, πρότη μου μου δουλεια ἡειν νὰ ἔταιρον τοῦ Θυμα Ψωμά το σπιτι.

— Τὸ μιαρό τὸ κοιριτάσι, τοῦ βγήκε καὶ χ. υπάρσα τὴν πόρτα.

— Ο μπαράτας οευ, μέσα ει. ε; Τὸ ωτησα.

— Ο Μπαράτας; δχι!... Χθές... τὸν θάψαμε!...

Σταρη. Σταρη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΙΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΟΛΑΚΩΝ

Αδύτες πρὸς βασιλικὸν νήπιον. «Ο Πέρσης ποιητὴς πεὺ βοήτης τὸ διάβολος του 'Ο Θεός και δ Βοναπάρτης 'Ο κεσμπατῶλης και δ βασιλεὺς της 'Ισπανίας. Πως ἀγοράστηκε δ 'Πελλεγρίνα». «Η 'Εκλακιδες' τῆς ἀρχαιότητος. Γιατὶ μετωνυμάσθικαν 'Κλιμακίδες».

Μιὰ μέρα-διηγεῖται δ κόμης ντὲ Σεγκίν στὰ 'Απομνημονιατά του-διετέρη στὸν κ. ντὲ Μιλεζόπου νὰ βαλῃ ἔναν 'λόγο' στὸν Δάδοχο τοῦ θρόνου, δ δρόσος δένηται δην δώμας παρὰ λίγων μόλις μηρῶν. Τι νὰ πη κανεὶς' ο' ένα μωρό παιδί, που δὲν ηστε παρὰ νὰ κλαι και νὰ φωνάζῃ μέσον την κούνια του;

— Ο κ. ντὲ Μαλεζόπου εἶν τούτοις δέν τάχασ. Επιλογίας κοντά στή κονια, και ἀπένθυμενος στὸ νήπιον τοῦ εἰπε:

— Είθε, 'Υψηρήστε, για τὴν, ύπνηλα τούς της Γαλλίας δους και τὴν δική σας, η 'Υμετέρα Βασιλική 'Υψηρήστες νὰ κωφίης πάτα στὶς κολακέτες δτως και ω ε ν ε σ οήμερο στὸν ξηρού τοῦ λογο ποὺ έχω τὴν τιμὴ νὰ τῆς ἀπαγγέλλω!...

— Ετας Πέρσης ποιητῆς, δ όποιος ε'χεν ως ἐπάγγελμα νὰ γράψῃ διαφόρους ύμνους για τοὺς λογονόν της ήμέρας, ἀπὸ τοὺς δρόπους και ουτειηγέτες, δλαβε δάποτε μια 'κιλή γρα' για νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ καθῆ. Μη ἔχονται καμμάτια χομπατική διαφορού μι κανένα, ταπελάνη ἀπὸ την ποδοκληση αὐτήν. Επήγην εὖ τούτους στὸ δικαστήριον, εκεῖ διεύθη ἐνώπιον τοῦ δικαστήριον, δέν μου τὰ ειδωκαί την εγκένητη.

— Πού είνε δέν προδειξεις σου; Τον έρωτης τότε δ ποιητῆς.

— Μεσα στὰ δέργα σου! τού διάρηγετος δ 'επαγγελ' Καὶ διέποδοθες γυείσαντα στὸν κωδι.

— Ο ποιητῆς αὐτὸς καθδ μον, γράψεις σ'ένα ποιημά του δτι δ Βεζύρης 'Ιμπν Μελίκι ψέπερβιντε τοὺς πάτας σε γειασιδωμαία και δις δηγαντα πως ἔπιν κανεὶς τοῦ ζητησε μία ράδη δέν θησετο νὰ την ἀκελεση. Βασιζόμενος στοὺς οιχίους αὐτοίς, ἐπήγη και ζήτησε απὸ τὸν Μεγάλο Βεζύρη διατό πλωρά, τῶν δπων δέν μεγάλη ἀλγή. Ο Βεζύρης δμως δέν μου τὰ ειδωκαί. Συνιπώς, δπενθυμαται στὸν . . . Ε γυητή.

— Ο ποιητῆς δέν προδειξεις σου διατεδικάστε ασφαλῶς έτερες στὸν Μεγάλο Βεζύρη, και τοῦ διεύθεσε τὰ συμβαντα.

— Ο Ιμπν Μελίκι συνικενήτη δπο τον σπαρακτικό τόρο της φωνῆς τοῦ ποιητούν και δέργην ς δωση δέν τα έκαπο πλωρά.

— Στὸ μελλον δμως, ούσησης στον ποιητή, δάνει παρακαλέσω, τὰ μήν μου ζανακαγής ιην τιμὴ να γραψης τείσιον είδους δμωνς . . .

— Ο ρομαζης τοῦ 'Άρρας κ. ντὲ Σαις, ετελείωσε κάποτε διαν λόγο του δέξειφωνος δρώπιον τοῦ Μεγάλου Ναπολεόντος με τὴν έξης φράσα:

— 'Ο Θεός, ἀ δω δέκας τὸν Βοναπάρτη, ἀνεπάνθη!

— Ο κομης ντὲ Ναρκόπον, δ δόπος ήταν παγών, είπε τότε δάκρετα δυνατὰ δωτε ιδιονούσθη ἀπ' δοις τους παραταμενους:

— Δέν μποροδος ν τάναπανθή λήσι ιωτείσα δ Κόδιοις . . .

Κάποιος ἀδαμαντοπλῆτης είχε ἀγοράσει κάποτε διατεδικών γιλιάδων λιψῶν το περιέρημα μαργαριταρι, τό γιοστό δπό το δρόμα 'Πελλεγρία.

— Ο ρασιλεὺς της 'Ισπανίας Φίλιππος δ Β', δεχθήσεις σε δάκρεσι τὸν ἀδαμαντοπλῆτη αυτούν, τὸν έρωτης γιανί είχεν δρούσει δια τοσού τοσού κομημα.

— Γ.αὶ ακεφθηκα, Μεγαλιστατε, διηγητησε δ δέξειφωνος ἀδαμαντοπλῆτης, δεν ψήφηξε στους κομημα...δ φασιλεὺς της 'Ισπανίας πιν δ μοδ τὸ αγόρασε!

— Ο 'Ισπανὸς μοράχης δένδουστασηε τόσο μὲ τὴν διάπντηση αετήη, δετα διαταξεις τα μετρησουν άμεσως στὸν ἀδαμαντοπλῆτη τετρακοσιες γιλιάδων φραγκα για το μαργαριταρι του!

— Ο 'Αθηναίος διαφέρεις διε έπιλοχει στη 'Ελλιάδα μια διαιτέρα τάξις γυναικῶν δ 'κολακίδες', δ ποιεισ δπηρεσιδαν τις βασιλιοσ και τα γυναικει μέλη της βασιλικῆς Ολυμπειας,

— Η κολακίδες μετωνυμασθήκαν ἀγόρασεια σε 'κλιμακίδες' και τούτο λόγῳ της συνηθείας πού είχαν τὰ κανουν το κορμό τους δτοι ώστε, οι κυριες τους, δεαν άνεραν δη κατεβαν δπό τα φρεσια τους, μετεκει οιεο της πλάτες τους ἀπτ. κλιμακος . . .